

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. A. N.**
st. přísl. Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 22. 10. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-VL15-PZ-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-VL15-PZ-2025, **se ruší.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **10 140 Kč** k rukám Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., advokáta se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 22. 10. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-VL15-PZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 19. 12. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 2. 7. 2025, č. j. KRPP-93389-13/ČJ-2025-030022, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění na tři roky. Též dne byl žalobce rozhodnutím č. j. KRPP-93401-5/ČJ-2025-030022 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn, a to na dobu 90 dnů. Do protokolu o výsledku z 1. 7. 2025 žalobce uvedl, že má pouze základní vzdělání, absolvoval vojenský výcvik. Měl udělený pobyt v Rumunsku. Žádné kroky pro legalizaci pobytu neučinil. Stálou adresu nemá, bydlel tam, kde pracoval nebo u známých. S nikým z Evropské unie/České republiky nesdílí společnou domácnost. Nemá zde žádnou osobu blízkou. Nemá zde žádnou osobu, kvůli které by hrozil zásah do soukromého a rodinného života. Z domovského státu vycestoval 19. 2. 2020 do Rumunska za účelem zaměstnání jako dělník. Ve vlasti má rodiče a 4 bratry, manželku a dva syny. V případě vydání rozhodnutí o vyhoštění sdělil, že vycestuje do Vietnamu, avšak neví, jak by se tam dostal bez dokladu a finančních prostředků. Do České republiky přicestoval pomocí převaděče kamionem 19. 6. 2021. Byl vysazen v Praze blízko Sapy. Pokračoval do Žatce, kde obráběl chmel a pracoval na stavbách. Ve vlasti mu nic nehrozí, má zaručeno právo na osobní bezpečnost, soudní ochranu a na spravedlivý proces. Ve vlasti nemá žádný majetek. Cítí se zdrav, bere léky na vysoký tlak.
3. Žalobce dne 8. 7. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
4. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 14. 7. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-BA06-Z-2025, žalovaný zajistil žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců a rozhodl, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 25. 10. 2025.
5. Dne 15. 7. 2025 žalobce poskytl údaje k žádosti po mezinárodní ochranu a uvedl, že je ateista, národností a příslušností je Kinh. Je ženatý a má dvě děti. Z Vietnamu odcestoval v únoru 2020 na základě pracovního víza do Rumunska. Tam byl 15 měsíců, poté odcestoval do České republiky, kde pobýval od května 2022 doposud. Cestovní doklad nemá, pouze občanský průkaz. Je zdrav. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že mu vyhovuje zdejší počasí, líbí se mu tu, chce zde zůstat a práce je tady dobrá.
6. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 7. 2025 žalobce mimo jiné uvedl, že vlast opustil z finančních důvodů, situace je komplikovaná a nechce se mu vycestovat. Zopakoval, že mu vyhovuje podnebí a práce. Měl v plánu pracovat 1 až 2 roky v cizině, dluhy ještě nesplatil. Neměl v úmyslu žádat o azyl. Následně uvedl, že dluh již splatil. Policie by mu ve vlasti nepomohla. O mezinárodní ochranu nežádal v Rumunsku, jelikož tam nebyl dlouho. Zadrželi mu tam ovšem cestovní pas. Nevěděl, že o mezinárodní ochranu může požádat dříve. Doposud v České republice pobýval bez dokladů. Živil se jako zedník. V návratu do Vietnamu mu brání rodinné problémy, které nechtěl dále rozebírat.

7. Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-HA15-2025, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
8. Součástí správního spisu je žádost žalobce o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 4. 8. 2025. V ní žalobce uvedl, že k České republice má osobní vazby, neboť zde žije jeho sestřenice s povoleným dlouhodobým pobytem. K žádosti žalobce přiložil jeden nepodepsaný dokument „Příslib ubytování a finanční záruky“ paní Ch. T. K., jednu podepsanou kopii tohoto dokumentu, kopii povolení k pobytu – zaměstnanecké karty č. X paní Ch. T. K. Žádosti o propuštění ze zajištění žalovaný nevyhověl. Žalobce dne 13. 10. 2025 podal opětovnou žádost o nové posouzení důvodů zajištění a o propuštění ze zajištění. Opět poukazoval na skutečnost, že má k České republice osobní vazby, neboť se zde zdržuje jeho sestřenice. K prokázání této skutečnosti přiložil příslib ubytování a finanční záruky. Žádosti o propuštění ze zajištění ze dne 13. 10. 2025 žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2025 opět nevyhověl.
9. Dne 22. 10. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž rozhodl o prodloužení zajištění tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 19. 12. 2025. Uvedl, že žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, bydlí na různých místech podle toho, kde zrovna pracuje nebo u svých známých. Na území České republiky tedy není kontaktní. Kromě nelegálního pobytu tedy vykonával také nelegální pracovní aktivity. Žalobce nemá v České republice rodinné ani jiné vazby, nemá tedy žádnou motivaci v zemi zůstat. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení, a proto má žalovaný za to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce učinil ve snaze zmařit nucený návrat do vlasti. Žalobce přitom sám uvedl, že ve Vietnamu mu nic nehrozí. Žalovaný neshledal naplnění podmínek v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť v České republice nemá žádné vazby, nemá doklady ani pobytové oprávnění. Připomněl, že rozhodnutím z 19. 9. 2025 žalovaný mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, nelze uložit ani zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Stále platí, že zde žalobce nemá rodinné vazby, uspokojivou finanční situaci a kontaktní adresu. Na závěr uvedl, že prodlužuje délku trvání zajištění na 55 dnů, aby byla uchována maximální délka 180 dnů.

III. Žaloba

10. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Nesouhlasil s žalovaným ohledně skutečnosti, že na důvodech zajištění se nic nezměnilo. Poukázal na to, že rozhodnutí o vyhoštění respektuje a v případě neúspěchu žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycestuje. Následně poukázal na základní právo na osobní svobodu s ohledem na institut zajištění. Doba zajištění přesahuje již 4 měsíce a nemůže tak být odůvodňována tím, že by byla ohrožena realizace následného vycestování žalobce. Nesouhlasí ani s tím, že by neměl na území České republiky žádné vazby. Takové tvrzení žalovaného je v přímém rozporu s navrhovanými důkazy do řízení – doloženými listinami ohledně příslibu bydlení a finanční záruky. Žalovanými se uvedenými listinami a poskytnutými informacemi nijak nezabýval, neprovedl žádná šetření. V napadeném rozhodnutí se o ničem nezmiňuje, což je

dle žalobce závažné pochybení. Má také za to, že jsou dány případně i podmínky pro uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

11. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy.
13. Žalovaný zopakoval, že rozhodnutím ze dne 14. 7. 2025 rozhodl o zajištění žalobce na 110 dní, tj. do 25. 10. 2025. Žalobce se bránil žalobou, avšak ta byla Krajským soudem v Plzni dne 7. 8. 2025 zamítnuta. Žalovaný pobýval na území České republiky nelegálně, bez povolení k pobytu a bez cestovního dokladu, čehož si byl vědom. Žalovaný tehdy uvedl, že nemá nikde nahlášenou adresu, bydlí na různých místech podle práce nebo u svých známých. Na území České republiky není kontaktní. Taktéž sdělil, že zde nemá žádné rodinné ani jiné vazby. Žalobce podal dne 13. 10. 2025 žádost o propuštění ze zajištění, kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2025 zamítl. Žalovaný nyní posuzoval, zda je nutné přikročit k prodloužení zajištění. Posoudil všechny stávající i nové skutečnosti včetně ubytování u sestřenice. Měl za to, ubytování nelze přijmout jako dostatečnou záruku a bylo doloženo pouze účelově vzhledem k historii pobytu žalobce. Z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci vyhoštění a ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na jeho absenci jakýchkoliv vazeb v České republice, jak bylo zjištěno pro zajištění, absenci dokladů, jeho nelegální pobyt na území členských států Evropské unie a smluvních států a nelegální přicestování do České republiky a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení, nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o vyhoštění a o mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Žalovaný k tomu vyzdvihl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií České republiky. Dále žalovaný uvedl, že posoudil možnost aplikace § 47 zákona o azylu a dospěl k závěru, že nelze mírnější opatření nelze aplikovat, neboť existuje důvodná obava, že se žalobce bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění. S ohledem na pobytovou historii žalobce nelze přijmout ani argument ohledně zajištění ubytování.
14. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
16. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

17. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.
18. **Žaloba je důvodná.**
19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkačského rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
20. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 19. 12. 2025.
21. Krajský soud zdůrazňuje, že zajištěním cizince dochází k zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci John proti Řecku ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, Rusu proti Rakousku ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Zajištění musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Musí být také stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování. V rozhodnutí o prodloužení zajištění má žalovaný vždy povinnost zkoumat, zda se nezměnily rozhodné okolnosti, zohlednit nové podklady, kterými disponuje, a učinit přezkoumatelnou úvahu o tom, zda je prodloužení zajištění nutné a účelné. Je taktéž povinen posoudit, zda u cizince nelze uložit zvláštní opatření. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil.

22. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má, je-li to možné a účelné, před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření.
23. V nyní posuzované věci žalovaný k zvláštním opatřením toliko na straně 4 uvedl, že „*v případě jmenovaného pak nadále nelze tomuto uložit místo rozhodnutí o jeho zajištění tzv. zvláštní opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu, podle něhož zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Stále platí, že jmenovaný nemá v ČR žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že dotyčný se na ní bude skutečně zdržovat a že bude správnímu orgánu poskytovat potřebnou součinnost*“. Uvedená tvrzení jsou však zcela v rozporu s dokumenty založenými ve správním spisu.
24. Žalobce v žalobě upozornil na to, že ve správním řízení předkládal důkazy, které prokazovaly, že má žalobce vazby na Českou republiku. Z podkladů ve správním spisu krajský soud zjistil, že žalobce po vydání rozhodnutí o zajištění opakovaně žádal o propuštění ze zajištění. Žalobce přiložil k žádosti o propuštění ze zajištění „*příslib ubytování a finanční záruky*“ ze dne 25. 7. 2025. V tomto dokumentu je uvedeno, že paní Ch. T. K. prohlašuje a slibuje, že „*v případě propuštění ze zajištění ihned ubytuje p. N. V. A., nar. X, mého blízkého příbuzného, k dočasnému bydlení v mnou obývaném bytě na adrese P. 179, Ž., PSČ 267 52, až do jeho příp. vycestování z České republiky. Do této doby ho budu též finančně podporovat. Dále jsem ochotna a připravena příp. složit za výše jmenovaného finanční záruku ve výši stanovené ministerstvem vnitra*“. Současně žalobce předložil kopii dokladu Povolení k pobytu č. X paní Ch. T. K. Všechny uvedené podklady jsou součástí správního spisu a žalovaný s nimi při rozhodování o prodloužení zajištění disponoval. Přesto se shora uvedenými okolnostmi žalovaný v napadeném rozhodnutí, tedy v rozhodnutí o prodloužení zajištění, nijak nezabýval, navíc argumentoval tím, že žalobce nedisponuje adresou, na které by jej žalovaný mohl kontaktovat a žalobce by se na ní mohl zdržovat, že nemá v České republice žádné vazby. Vzhledem k tomu, že je zajištěním omezena žalobcova osobní svoboda, je povinností žalovaného věc posoudit individualizovaně, což se v napadeném rozhodnutí nestalo. Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné a trpí tak zásadními vadami, že neobstojí.
25. V této souvislosti lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025–26, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že je-li doba trvání zajištění „*dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným*

na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění“.

26. Na rozhodnutí o prodloužení zajištění je tak třeba klást stejné nároky jako na rozhodnutí o zajištění, protože musí samostatně obstát. Žalovaný měl povinnost se v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabývat individuálními okolnostmi případu, zohlednit všechny podklady ze správního spisu, které měl k dispozici. Dále měl učinit přezkoumatelnou úvahu o tom, z jakého důvodu je třeba zajištění prodloužit, proč není možné uložit zvláštní opatření a podrobně popsat, jak dospěl k délce doby prodloužení. V napadeném rozhodnutí tyto individualizované úvahy chybí. Současně žalovaný nezohlednil nové důkazy, kterými disponoval, a nezabýval se změnou skutkových okolností. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora zmiňovaném rozsudku, „význam zjištění, která odůvodňovala zajištění cizince na jeho počátku, se může v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany měnit v závislosti na dalších skutečnostech, které vyjdou najevo. Naplnění této podmínky zajištění je proto třeba při prodloužení doby trvání zajištění posoudit vždy nově“. V napadeném rozhodnutí nejsou žalobcem předložené podklady ani zmíněny, natož zohledněny. Z uvedených důvodů shledal krajský soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a trpícím tak zásadními vadami, že ve svém souhrnu neobstojí.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Jelikož se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval konkrétními okolnostmi případu, a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a jako nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Náklady procesně úspěšného žalobce tvoří náklady právního zastoupení advokátem, a to odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 4 620 Kč za jeden úkon. Ve věci se jednalo o dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., a to o 1) přípravu a převzetí věci, 2) sepsí žaloby, v celkové výši 9 240 Kč. Dále je součástí náhrady nákladů paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč za jeden úkon, při shora uvedených úkonech právní pomoci podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. činí celková výše paušální náhrady hotových výdajů 900 Kč. Odměna advokáta celkem činí 10 140 Kč. Krajský soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 19. listopadu 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně